



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: Ing. J. K.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem v Praze, Na Zlatnici 301/2, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem v Ústí nad Labem, Velká Hradební 3118/48, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.1.2015, č.j. 4901/DS/2014, JID 154566/2014/KUUK/Piš,**

t a k t o :

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15.1.2015, č.j. 4901/DS/2014, JID 154566/2014/KUUK/Piš, kterým bylo rozhodnuto, že se odvolání žalobce zamítá a rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru kontroly (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 21.8.2014, č.j. MM/OK/PD/35211/14/R, se potvrzuje. Žalobce byl shledán vinným tím, že dne 24.4.2014 v 14.31 hod. na silnici I. č. 62 u obce Povrly, ve směru na Ústí nad Labem, při řízení motorového vozidla tovární značky Škoda, r.z. „X“, předjížděl vozidlo tam, kde je to podle zvláštního předpisu zakázáno, čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), a tím spáchal přestupek podle

ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 5 000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a dále mu byla uložena i povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000,- Kč.

Žalobce v žalobě uvedl, že podal blanketní odvolání a bylo povinností správního orgánu I. stupně vyzvat žalobce k odstranění vad odvolání. Výzva k doplnění odvolání ze dne 24.9.2014 však nebyla zmocněnci žalobce nikdy vypravena. V dopise doručeném žalobci dne 1.10.2014 se totiž nenacházela Výzva k doplnění odvolání, ale Sdělení ze dne 30.7.2014, kterou správní orgán I. stupně oznámil žalobci, že má možnost realizovat své právo podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Sdělení tak bylo doručeno zmocněnci žalobce dvakrát, a to 29.8.2014 a dne 1.10.2014. Vedle toho absentuje ve Výzvě k doplnění odvolání i specifikace vad podání, nadto podání netrpělo vadou podle § 37 správního řádu, ale vadou podle § 82 odst. 2 správního řádu. Dále byla zkrácena i práva žalobce v důsledku porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, neboť žalobci nebyla dána možnost se k podkladům pro rozhodnutí vyjádřit. Jediný prostor dostal žalobce na ústním jednání k provedení své výpovědi. K samotnému skutku žalobce uvedl, že fotografie vozidla, kterak předjíždí nákladní vozidlo, není zcela jistě fotografií vozidla žalobce. I kdyby se však jednalo o vozidlo žalobce, tak je zřejmé, že předjíždí v místě označeném vodorovným dopravním značením V1a, takové jednání však v žádném případě nenaplnuje skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 silničního zákona, ale toliko § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona. Z fotografií nevyplývá, že by žalobce započal předjíždění v místech, kde je umístěna dopravní značka B 21a „Zákaz předjíždění“. Žalobce nezpochybňuje případné naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona z důvodu předjíždění v úseku platnosti vodorovného dopravního značení V 1a, pokud by vozidlo na fotografii bylo jednoznačně identifikováno jako vozidlo žalobce, nebylo však prokázáno spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7. silničního zákona.

Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí. Žalovaný v tomto vyjádření uvedl, že zmocněnec žalobce je znám správními orgány z jejich praxe s tím, že zastupuje různé klienty v přestupkovém řízení a jako zástupce jistě ví, jaké náležitosti má obsahovat odvolání. Podávání blanketních odvolání ovšem svědčí o snaze pouze zdržovat řízení. Výzva k doplnění odvolání ze dne 24.9.2014 se jeví žalovanému jako dostatečná. Sdělení ze dne 30.7.2014 a Výzva ze dne 24.9.2014 obsahují razítko vypraveno dne s konkrétním datem vypravení. U obou písemností je doručenkou s vlastnoručním podpisem zmocněnce žalobce. Na doručenkách je vždy uvedeno označení písemnosti (EČ), které zásilka obsahovala: Sdělení ze dne 30.7.2014 má EČ „X“ a Výzva ze dne 24.9.2014 má EČ „X“. Podle názoru žalovaného fotodokumentace jednoznačně dokazuje, že se žalobce dopustil předmětného protiprávního jednání.

V replice žalobce uvedl, že je přirozené, že se žalobce snaží vyhnout odpovědnosti za přestupek podáním žaloby. Žalobce nepopírá doručení předmětné obálky dne 1.10.2014, ale zpochybňuje její obsah. Namítal, že došlo ke zjevnému omylu v důsledku nepozornosti úředníka, který do obálky omylem vložil jinou listinu. Dále setrval na názoru, že registrační značka vozidla není čitelná a nic nevyvrací tvrzení, že na komunikaci, na které bylo měřeno žádná dopravní značka B 21a umístěna nebyla.

Právní zástupce žalobce při jednání konaném dne 25.4.2016 setrval na podané žalobě. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně považuje za nepřezkoumatelné, když ve výrokové části není jednoznačně vymezeno místo skutku. To je označeno toliko jako silnice u obce Povrly, bez uvedení např. jejího kilometru či objektu, u kterého se měl skutek stát. Stejně tak je nedostatečná i věta výroku „*tam, kde je zakázáno předjíždět podle zvláštních předpisů*“. K dotazu soudu pak uvedl, že originály Sdělení ze dne 30.7.2014 s obálkami, které měl dle předvolání předložit, u jednání k dispozici nemá.

Pověřená pracovnice žalovaného k námitce žalobce ohledně nedostatečně vymezeného místa skutku konstatovala, že ze strany žalobce jde o novou námitku, jež nebyla uvedena v žalobě. Nadto ji považuje za nedůvodnou, když vymezení místa skutku lze považovat za zcela určité. Stejně tak odmítla i namítané nedoručení Výzvy k doplnění odvolání, neboť dle ní žalobce neprokázal, že by mu doručena nebyla. Dle žalovaného tak v tomto smyslu nelze vyloučit, že součástí obálky byla kromě Sdělení i Výzva k doplnění odvolání, předložení originálů těchto listin je proto třeba považovat za nadbytečné, neboť nemohou být důkazem o nedoručení Výzvy.

Při jednání konaném dne 2.5.2016 zástupce žalobce soudu sdělil, že již originály Sdělení ze dne 30.7.2014 a obálkami nedisponuje, má k dispozici toliko jejich sken. Z procesní opatrnosti proto raději navrhnul vypracování znaleckého posudku z oboru kybernetiky, jenž by měl posoudit, zda nedošlo k pozměnění oskenované elektronické kopie. Dále namítnul, že správní spis je veden nesprávně, když není číslován list po listu, tudíž není patrné, zda nebyly některé listiny vyjmuty. Opětovně poukázal na to, že Sdělení mu bylo doručeno dvakrát, přičemž jejich rozlišujícím znakem je EČ, které ale bylo dopsáno ručně, nikoliv vytištěno na listině. I kdyby se však nepodařilo prokázat dvojí doručení Sdělení namísto Výzvy k odstranění vad, tato neobsahovala veškeré náležitosti vyžadované ust. § 82 správního řádu.

Pověřená pracovnice žalovaného k námitkám žalobce poznamenala, že s ohledem na chybějící originály listin žalobce svá tvrzení nedoložil. Nadto, i kdyby dvojí doručení prokázal, nebylo by možné zjistit, zda součástí doručované písemnosti nebyla i Výzva k odstranění vad, k níž je ve správním spise založena i dodejka. Správní spis obsahuje soupis listin na deskách, k záměně listin proto dojít nemůže. Současně s tím znovu zopakovala, že výzva byla dostatečná, a to i vzhledem k osobě zmocněnce žalobce, který je osobou věci znalou.

V rámci jednání konaného dne 20.6.2016 soud podle § 52 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), provedl k návrhu žalobce důkaz znaleckým posudkem ze dne 19.6.2016, č. 87-0526/5/2016, založeným na č.l. 79-103, zpracovaným na žádost žalobce znalcem R. B. Dále z vlastní iniciativy provedl dokazování mapou silnice I/62 mezi obcemi Roztoky, Povrly a Statutárním městem Ústí nad Labem z portálu mapy.cz, založenou na č.l. 61-62.

K důkazu mapou silnice I/62 právní zástupce žalobce zopakoval, že vymezení skutku policií i správním orgánem I. stupně je neurčité. Soud by se proto měl zabývat otázkou nepřezkoumatelnosti i přesto, že již uplynula lhůta k rozšíření žalobních bodů. Vůči žalobci totiž byla porušena ústavně zaručená zásada „*žádný trestný čin bez zákona, žádný trest bez zákona*“ i jeho právo na obhajobu, když se vzhledem k neurčitosti vymezení místa skutku a způsobu provedení skutku nemohl řádně hájit. Není možné, aby skutek obsahoval toliko

neurčitý odkaz na zvláštní právní předpis, stejně tak je vadou absence značky a není ani jasné, zda měl žalobce předjíždět zprava či zleva.

K posudku pověřená pracovnice žalovaného uvedla, že tento nic nevypovídá o originálech, z nichž byly činěny kopie, skenování navíc není problém provést i s měsíčním odstupem. Uzavřela, že žalobce své tvrzení o nedoručení Výzvy k odstranění vad odvolání neprokázal. Žalobcem dodatečně vznesené žalobní body pak žalovaný považuje za nepřípustné s ohledem na jejich opožděnost.

V konečném návrhu právní zástupce žalobce navrhnul, aby soud žalobě vyhověl. Odkázal na znalecký posudek, který považuje za dostatečný a průkazný. Výzva k odstranění vad odvolání nebyla řádně formulována a žalobci se nedostalo řádného poučení, čímž došlo k porušení procesních předpisů. Soud by měl i zvážit, zda může být osoba odsouzena na základě nezákonného rozhodnutí jen proto, že nedodržela lhůtu k podání žalobních námitek. Znovu namítl nedostatečné vymezení místa a způsobu provedení skutku a uzavřel, že by rozhodnutí mělo být pro své vady zrušeno.

Pověřená pracovnice žalovaného navrhla zamítnutí žaloby s tím, že Výzvu k odstranění vad podání považuje za dostatečnou, a to i s ohledem na osobu zmocněnce žalobce, který sám uvedl, že ji doplní, což ale neučinil. Rovněž nebylo prokázáno, že by nedošlo k nedoručení výzvy, přičemž uvedená skutečnost nebyla doložena ani znaleckým posudkem. Ostatní námitky žalobce považuje žalovaný za opožděné, skutek byl nadto vymezen zcela jednoznačně.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s.ř.s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v ustanovení § 75 odst. 2 větě první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud se nejprve zabýval námitkou, že žalobce nebyl prostřednictvím zmocněnce řádně vyzván k odstranění vad odvolání. Ze správního spisu je zřejmé, že proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce podal tzv. blanketní odvolání neobsahující žádný důvod odvolání. Ve svém blanketním odvolání mimo jiné požádal o stanovení přiměřené lhůty k doplnění odvolání, která měla počít dnem převzetí kopie spisové dokumentace. Nato reagoval správní orgán I. stupně Výzvou k doplnění odvolání ze dne 24.9.2014, v níž uvedl: „*Tímto Vás správní orgán žádá o doplnění odvolání v souladu s ust. § 37 správního řádu ve lhůtě 5 pracovních dnů od převzetí písemnosti.*“ Tato výzva ze dne 24.9.2014 byla dle přiložené doručky doručena zmocněnci žalobce dne 1.10.2014. Ve spise se rovněž nachází Sdělení ze

dne 30.7.2014, které bylo dle přiložené doručenky zmocněnci žalobce doručeno dne 29.8.2014.

Soud vyhodnotil obsah listin ze správního spisu a dospěl k závěru, že se žalobci nepodařilo zpochybnit doručení Výzvy k odstranění vad odvolání, neboť ačkoliv v žalobě tvrdil, že má k dispozici originály dvou Sdělení, z nichž jedno mu bylo doručeno místo Výzvy k odstranění vad odvolání, při jednání konaném dne 2.5.2016 uvedl, že již originály nedisponuje. Soud tak nemohl ověřit věrohodnost jeho tvrzení a nemohl tak konstatovat, že došlo ke zpochybnění doručování Výzvy k odstranění vad odvolání. V této souvislosti soud provedl důkaz znaleckým posudkem ze dne 19.6.2016, č. 87-0526/5/2016, zpracovaným na žádost žalobce znalcem R. B., z něhož bylo zjištěno, že elektronické kopie dvou vyhotovení Sdělení ze dne 30.7.2014 s obálkami pravděpodobně vznikly prostým skenováním originálního dokumentu a jeho pouhým uložením v digitální verzi, byť tuto skutečnost jednoznačně technicky prokázat nelze.

Soud nicméně konstatuje, že uvedený důkaz k prokázání věrohodnosti tvrzení žalobce nepostačuje. Sken listiny je elektronickým obrazem skenovaného dokumentu, avšak nic nevypovídá o pravosti a autentičnosti skenovaného dokumentu. Jinými slovy, i pakliže by soud vzal za prokázané, že s naskenovanými sděleními nebylo v počítači právního zástupce žalobce manipulováno, nic to nevypovídá o pravosti předlohy, z níž bylo skenováno, pokud nebyla soudu předložena.

Soud se dále zabýval tím, zda byla Výzva k odstranění vad odvolání dostatečná.

Podle § 82 odst. 2 odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Odvolání se podává s potřebným počtem stejnopisů tak, aby jeden stejnopis zůstal správnímu orgánu a aby každý účastník dostal jeden stejnopis. Nepodá-li účastník potřebný počet stejnopisů, vyhotoví je správní orgán na náklady účastníka.

Podle § 37 odst. 2 správního řádu z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Fyzická osoba uvede v podání jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jinou adresu pro doručování podle § 19 odst. 3. V podání souvisejícím s její podnikatelskou činností uvede fyzická osoba jméno a příjmení, popřípadě dodatek odlišující osobu podnikatele nebo druh podnikání vztahující se k této osobě nebo jí provozovanému druhu podnikání, identifikační číslo osob a adresu zapsanou v obchodním rejstříku nebo jiné zákonem upravené evidenci jako místo podnikání, popřípadě jinou adresu pro doručování. Právnícká osoba uvede v podání svůj název nebo obchodní firmu, identifikační číslo osob nebo obdobný údaj a adresu sídla, popřípadě jinou adresu pro doručování. Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí.

Podle § 37 odst. 3 správního řádu nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.

Dle § 82 odst. 2 správního řádu musí odvolání obsahovat vedle náležitostí dle § 37 odst. 2 správního řádu i údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho

napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo. Nemá-li odvolání některou z těchto náležitostí, postupuje správní orgán dle § 37 odst. 3 správního řádu (viz rozsudek NSS ze dne 6.3.2009, sp. zn. 1 As 4/2009, www.nssoud.cz).

Z ustanovení § 37 odst. 3 však neplyne povinnost poučovat podatele o následcích nesplnění výzvy k odstranění nedostatků podání včetně odvolání (srov. rozsudek KS v Ústí nad Labem ze dne 25.8.2014, sp. zn. 78 A 19/2013, www.nssoud.cz).

Ze shora uvedeného vyplývá, že ve Výzvě k odstranění vad odvolání správní orgán I. stupně nijak nespécifikoval vady, které odvolání mělo a neodkázal dokonce ani na ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu, které náležitosti odvolání upravuje. Takovouto výzvu k odstranění vad nelze považovat za dostatečnou a v souladu s ustanovením § 37 odst. 3 správního řádu. Soud tak konstatuje, že řízení je zatíženo procesní vadou. Ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí však může dojít pouze tehdy, jestliže se jedná o tak podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, jestliže mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

Soud v tomto případě vzal v úvahu, že na tuto výzvu žalobce, resp. jeho zmocněnec Ing. M. J., nijak nereagoval a nepokusil se na obecné upozornění nijak reagovat, a to ani žádostí o bližší specifikaci vad ani pokusem vady odstranit. Zmocněnec žalobce tak zůstal zcela nečinný a ze správního spisu nevyplývá, že by to bylo právě pro přílišnou obecnost či neurčitost Výzvy k odstranění vad odvolání. Soud také musel přihlídnout k tomu, že se jednalo o osobu Ing. M. J., která opakovaně zastupuje účastníky v přestupkových řízeních, což je soudu známo z úřední činnosti (např. sp. zn. 78 A 18/2015, sp. zn. 78 A 9/2014, sp. zn. 15 A 58/2015, sp. zn. 42 A 7/2016). Jedná se tedy o zástupce, který na jednu stranu má jistě stejné právo jako kdokoliv jiný na rovné poučení o jeho procesních právech, na druhou stranu však nelze uvěřit tomu, že by nereagování ve věci na doručenou Výzvu k odstranění vad bylo zapříčiněno neznalostí postupu ve správním řízení. K obdobným závěrům ostatně dospěl opakovaně i Nejvyšší správní soud (srov. např. rozsudek NSS ze dne 21.10.2015, sp. zn. 1 As 79/2015, www.nssoud.cz). Soud tedy závěrem konstatuje, že ačkoliv je řízení zatíženo vadou, v daném případě se nejedná o vadu, na základě které nedošlo k doplnění odvolání zmocněncem žalobce a tedy ke zkrácení jeho procesních práv. Uvedená vada tedy nezpůsobuje nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

K porušení práva žalobce na seznámení se s podklady rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu soud uvádí, že na toto právo byl žalobce upozorněn dne 16.7.2014 při ústním jednání, kterého se osobně účastnil a výslovně prohlásil, že byl seznámen se spisovým materiálem, který je v protokole jmenovitě uveden. Dále se vyjádřil tak, že s přestupkem nesouhlasí. Žádné další podklady nebyly v řízení opatřovány, a proto nebylo důvodu žalobce znovu s podklady řízení seznamovat. Tento žalobní bod je tedy rovněž nedůvodný.

K vlastnímu skutku soud vzhledem k žalobním bodům uvádí, že na fotografiích pořízených Policií ČR a založených ve správním spise je zachyceno vozidlo Škoda Octavia, RZ: „X“, přímo při přejíždění dopravního značení V1a (Podélná čára souvislá). Toto vozidlo bezpochyby řídil žalobce, neboť jak dále vyplývá z fotodokumentace, byl v tomto vozidle zastaven a předložil i doklady k tomuto vozidlu. Dále je na další fotografii zachycena svislá dopravní značka B 21a (Zákaz předjíždění) u které je zároveň dopravní značka – směrová tabule na obec Roztoky. Jak vyplývá z popisu skutku, žalobce spáchal přestupek u obce

Povrly směrem u Ústí nad Labem na silnici I/62. Z map provedených jako důkaz před soudem se podává, že ve směru na Ústí nad Labem na silnici I/62 je nejdříve obec Roztoky, kde je umístěna značka B 21a, následuje obec Povrly, kde se žalobce dopustil přestupku a následuje Ústí nad Labem. Tím je tedy vyvráceno tvrzení žalobce, že úsek, na kterém se dopustil protiprávního předjíždění, nebyl označen dopravní značkou B 21a.

K argumentaci žalovaného, že postupem zástupce žalobce mělo docházet k prodlužování a maření řízení soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.7.2015, sp. zn. 9 As 37/2015, zejména odst. 32 a 33, kde je mimo jiné uvedeno, že přestože je možné v rámci přestupkového řízení chápat určité procesní strategie některých účastníků řízení jako účelové, nezabývá to správní orgány povinnosti postupovat v souladu se zákonem a vést ve věci řádný a úplný spisový materiál.

Závěrem soud konstatuje, že pokud žalobce při ústních jednání vnesl nové námítky týkající se nedostatečně určité vymezeného místa skutku, včetně formulace „*tam, kde je zakázáno předjíždět podle zvláštních předpisů*“, dále způsobu spáchání skutku a absence dalších náležitostí výrokové části prvoinstančního rozhodnutí, taktéž námitku nesprávného vedení spisu a porušení jeho práva na obhajobu, nemohl k nim soud přihlížet. Dle § 71 odst. 2 s.ř.s. totiž platí, že rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může žalobce jen ve lhůtě pro podání žaloby. Dle § 72 odst. 1 s.ř.s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Bylo proto odpovědností žalobce, aby veškeré své námítky uplatnil v zákonné lhůtě. Žalobce ale námítky, jimiž zamýšlel rozšířit žalobu o další žalobní body, vznesl až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, a to přesto, že o existenci skutečností, na jejichž základě je uplatňoval, vědět měl a mohl již v době podání žaloby. Soud se jimi proto s ohledem na zákonnou koncentraci řízení uplatňovanou ve správním soudnictví nemohl zabývat.

Soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 20. června 2016

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová